

KRAJSKÝ SOUD V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

Zátkovo nábřeží 2, 370 84 České Budějovice

tel.: 389 018 111, fax: 389 018 500, e-mail: podatelna@ksoud.cbu.justice.cz, IDDS: 832abay

Rozhodnutí

Krajský soud v Českých Budějovicích jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl předsedkyní soudu Mgr. Martinou Flanderovou, PhD., o žádosti [REDACTED], nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], ze dne 12. 5. 2025 (dále jen „žádost“) na základě § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „InfZ“) takto:

- I. Žádost ze dne 12. 5. 2025, v níž žadatelka požadovala poskytnutí informací ve znění „*Tímto žádám o v nutné míře anonymizovaná usnesení v případech se spisovou značkou: 3 TO 160/2025, 3 TO 161/2025, 3 TO 162/202*“

se podle § 15 odst. 1 InfZ **odmítá** na základě ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, neboť v této žádosti je požadováno poskytnutí informace, kterou nemá povinný subjekt povinnost poskytnout. Požadovaná informace se týká probíhajícího trestního řízení. Její poskytnutí by ohrozilo nebo zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.

Odůvodnění:

1. Dne 12. 5. 2025 byla Krajskému soudu v Českých Budějovicích (dále jen "povinný subjekt") doručena elektronicky žádost žadatelky [REDACTED], nar. [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], (dále jen "žadatelka"), o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění „*Tímto žádám o v nutné míře anonymizovaná usnesení v případech se spisovou značkou: 3 TO 160/2025, 3 TO 161/2025, 3 TO 162/202*“
2. Podle § 2 odst. 1), 2) InfZ, povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Povinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.
3. Podle § 15 odst. 1 InfZ pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
4. Podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ povinné subjekty neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, pokud by jejich poskytnutí ohrozilo nebo zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.
5. Po obdržení žádosti o informaci nejprve povinný orgán posoudil, zda probíhá trestní řízení týkající se požadované informace nebo zda se požadovaná informace týká trestního stíhání. Z

informačního systému soudu (ISVKS) bylo zjištěno, že v žadatelkou uvedených věcech je vedeno u krajského soudu trestní řízení v 3 věcech stížností do rozhodnutí o zajištění majetku. V těchto 3 věcech bylo krajským soudem rozhodnuto, rozhodnutí zatím nebyla písemně vyhotovena a doručena účastníkům řízení. Žadatelka se tedy domáhá poskytnutí informace o probíhajícím trestním řízení, které se nachází ve fázi, kdy písemné rozhodnutí krajského soudu nebylo vyhotoveno a doručeno účastníkům řízení. V řízení před soudem budou tedy prováděny další úkony rozhodné pro probíhající trestní řízení, přičemž poskytnutí vydaných rozhodnutí by mohlo ohrozit probíhající trestní řízení, které není dosud ukončeno.

6. Trestní řízení tak nepochybně není nikterak uzavřené, pokud jde o objasnění skutečností rozhodných pro trestní řízení. Poskytnutím rozhodnutí krajského soudu o stížnosti proti zajištění majetku by též byla porušena zásada, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze se na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 44/2010-103). Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že je dána zákonná výjimka upravená v ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, neboť poskytnutí informací o probíhajícím trestním řízení (tedy stížnosti a rozhodnutí) by mohlo ohrozit anebo zmařit účel trestního stíhání, zejména zajištění práva na spravedlivý proces, zpochybnit roli státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Za tohoto předpokladu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit.
7. Vzhledem k tomu, že zákon omezuje shora uvedené právo žadatelky, povinný subjekt dále posuzoval, zda v tomto konkrétním případě není dána naléhavá společenská potřeba na omezení základního práva obžalovaného (obžalovaných) na ochranu práv a svobod, a zkoumal splnění podmínky nezbytnosti omezení tohoto základního práva a svobody jednotlivce v demokratické společnosti.
8. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, konstatoval, že: *"Právo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv."*
9. Při řešení konfliktu mezi základními lidskými právy a svobodami je využíván tzv. test proporcionality, jehož výsledkem je závěr o nutnosti upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv při současném minimálním omezení práva druhého, skládající se ze tří kritérií, která byla definována v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02: *„První z nich je princip způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), dle něhož musí být příslušné opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku. Dále se pak jedná o princip potřebnosti, dle něhož je povoleno použití pouze nejšetrnějšího - ve vztahu k dotčeným základním právům a svobodám - z více možných prostředků. Třetím principem je princip přiměřenosti (v užším smyslu), dle kterého újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli, tj. opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí, jde-li o kolizi základního práva či svobody s veřejným zájmem, svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních."*

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Křesinová.

10. V posuzovaném případě žadatelka požadovala poskytnutí rozhodnutí o stížnostech v konkrétních trestních věcech. Požadované informace jsou informacemi, které povinný subjekt neposkytuje, když poskytování takových informací je zapovězeno podle § 11 odst. 4 písm. a) InfZ. Zásah do práva na informace spočívající v odmítnutí žádosti je plně způsobilý dosáhnout sledovaného cíle, a to neposkytnutí informací, jejichž poskytnutí zákon vylučuje. Princip vhodnosti je tedy naplněn. Nelze ani použít šetrnější opatření, než je odmítnutí žádosti v celém rozsahu, a to s ohledem na charakter žádosti, která cílí na získání anonymizovaných rozhodnutí, která se týkají konkrétních osob žadatelce známých z mediálního prostoru. Princip potřebnosti je rovněž také naplněn.

11. Pokud jde o třetí princip přiměřenosti, povinný subjekt se zabýval hodnocením, zda existuje nějaký veřejný zájem na poskytnutí žádané informace, neboť právo na informace je politickým právem, které slouží k realizaci svobody projevu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 As 229/2014 - 48, konstatoval: „*Právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. (. . .) Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuse. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti.*“ Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. US 156/02, k povaze práva na informace uvedl, že jej „*nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.*“

12. Z obsahu požadované informace nelze určit, zda jde o veřejný zájem, když žadatelka neuvedla žádný důvod, pro který žádá poskytnutí informace. Nebylo tudíž možné posoudit, zda je v její případě dán legitimní důvod, který by mohl odůvodnit zásah do práva na spravedlivý proces, zejména presumpce nevin, která má svůj podklad v čl. 40 Listiny základních práv a svobod (dále jen "LZPS") a omezení práva na informace v § 11 odst. 4 písm. a) InfZ. Vzhledem k tomu, že zákon mezi náležitostmi žádosti nezahrnuje uvedení důvodu podání žádosti, povinný subjekt nevyzýval žadatelku k jeho doplnění. Nicméně i bez uvedení účelu, pro který byla požadována tato informace, dospěl povinný subjekt k závěru, že zájem společnosti omezit právo na informace týkající se poskytnutí rozhodnutí pro skutečnosti v nich uvedených aktuálně převažuje nad zájmem, který mají naplňovat ustanovení zákona č. 106/99 Sb., což ustanovení § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/99 Sb., vyjadřuje. Je nepochybné, že žadatelce je známo, co je předmětem trestního řízení, kdo stížnosti podal, neboť se jedná o mediální kauzu. Byť se žadatelka domáhá poskytnutí pouze anonymizovaných rozhodnutí, i poskytnutí těchto informací v probíhajícím (tedy pravomocně neskončeném trestním řízení), by bylo za této situace v rozporu s čl. 40 odst. 2 LZPS, dle něhož každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, je považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena, a v širším kontextu i nad čl. 7 popř. 10 LZPS (ochrana soukromí, ochrana jména, dobré pověsti, osobní cti). Po provedení testu proporcionality povinný subjekt dospěl k závěru, že v daném případě převažuje zájem na ochraně práv na zaručení presumpce nevin (čl. 40 LZPS), jakož i zachování autority a nestrannosti soudní moci, jak je uvedeno shora, nad právem žadatelky na informace. Za dané situace neexistuje jiná možnost než žadatelce žádost odmítnout.

13. Krajský soud jako povinný subjekt dále při vyřizování této žádosti, která se týká mediálně sledované kauzy, umocňuje svou argumentaci aplikováním závěrů z rozhodnutí NSS, jež se vyjadřuje k mediálně známým kauzám...*pro hodnocení poskytnutí informace nemůže být rozhodné, zda se část (třebas i převážná) již v médiích vyskytla. Jak NSS v rozsudku ze dne 12. 06. 2023, uzavřel, fakt, že se nějaké informace či jejich střípky již v médiích vyskytovaly, není zásadně důvod pro to, aby za soud takto*

uniklé informace autorizoval a kvalitativně a kvantitativně posílil tím, že poskytne komplexní obsah soudních rozhodnutí se všemi souvislostmi a detaily, bez ohledu na to, že nešlo o usnesení o zahájení trestního stíhání, nýbrž (jen) o informačně méně bohaté vazební usnesení a příkazy k prohlídkám... (viz podrobněji NSS ze dne 12. 06. 2023 č. j. Kss 6/2022-109). Současně je namístě upozornit, tedy poukázat na skutečnost, že u veřejně činné osoby (u které se prošetřuje podezření z trestné činnosti související s vlivem veřejné funkce) na jednu stranu dle judikatury soudů (včetně Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva) platí, že musí strpět intenzivnější zásahy do svých osobnostních práv, včetně práva na soukromí. Je však nutno přihlídnout k tomu, že tato judikatura se týká především svobody projevu a tisku, rozhodování o žalobách na ochranu osobnosti či o verbálních trestných činech (pomluva apod.). Neplatí z ní, že státní orgány mají o těchto osobách automaticky poskytovat veřejnosti více informací a citlivějších informací než o jiných. Poskytnutí požadovaných informací žadatelce by dalo informacím ve veřejném prostoru úplně jinou, resp. novou kvalitu, komplexnost a zejména punc oficiálnosti – a jsou zde i judikáty, které na tento moment upozorňují (rozsudky NSS ze dne 20. 12. 2018 č. j. 6 As 168/2018-25, a ze dne 12. 1. 2022 č. j. 6 As 1/2021-34) s tím, že to není důvod pro uvolnění všech informací (rozsudek NSS ze dne 12. 06. 2023 č. j. Kss 6/2022-109). Povinný subjekt dále v souladu s právním názorem NSS zdůrazňuje, že povinnost chránit osobní údaje a soukromí dotčených osob při poskytování informací, včetně povinnosti respektovat presumpci neviny, resp. neohrozit či nezmařit účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces ve smyslu § 11 odst. 4 písm. a) InfZ, nevyrchává zveřejněním takových informací v médiích. Naopak je třeba následně chránit dotčené osoby a nepřispívat k zásahu do jejich soukromí i nadále. Dalším zveřejňováním osobních údajů by mohlo docházet k další viktimizaci osob zasažených spácháním trestného činu (rozsudek NSS ze dne 12. 06. 2023 č. j. Kss 6/2022-109).

14. Povinný subjekt proto podle § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s § 11 odst. 4 písm. a) InfZ odmítá poskytnout informaci specifikovanou v žádosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení Ministerstvu spravedlnosti ČR prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

V Českých Budějovicích dne 16. 5. 2025

Mgr. Martina Flanderová, Ph.D. v. r.
předsedkyně Krajského soudu v Českých Budějovicích

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Křesinová.